

CSOÓRI SÁNDOR

Októbervégi este

*Szép, hideg este van.
Most gyűjti meg a csósz
a letarolt, száraz kukoricatáblát.
És elindulnak lassan a tüzek
a Duna felé,
mint amikor földigérő, sárga ruhában
bálba indultál te is.*

*Hegedű, dob, klarinét sehol.
Csak valami hang subog, súrlódik
fölöttem az estben,
mintha rámhagyott,
nehéz hajadat
most vonszolnák felhők mögé
éteri vadlibák.*

*Megállnak a neszre
az őzek is hallgatózni.
Kitágult szemükön csakugyan te
vonulsz át. Most sétálsz ki
a kórházból végleg, álruhában,
és a halált most hagyod ott
magad helyett az ágyon.*

*Nincs tó előtted, nincs kő,
nincs vihar, ijesztő birsalmahegy
a temető felé kanyarodó úton.
Szabadon lépkedhetsz a jegenyék közt,
mint gyűjtatlan gyertyák között
a katáng-szemű, idegbeteg asszony,
aki ha közeledett is – távolodott.*

*Szép, hideg este van.
 Kristályos, kék, októbertvégi este.
 Sárgán villog a kukoricaszár-tüzeketől
 megriadt fácánok szeme
 a dombtetőről.
 Sárgán a megmaradt diófalomb a közelemben.
 Behúzódok alája dideregni.*

Madárijesztők a dombon

– csonka szonett –

*Ki tudja, mért, de nagyon vártam
 erre a napra. A dombtetőn, fenn,
 két madárijesztő jelent meg a nyárban.
 Király és királynő. Rögton tudtam, hogy nekem*

*akarnak bódolni, csak nekem, szakadt
 eleganciájukkal. A szoknyás
 úrnő kezében megrágott dinnyehéj. A nyamvadt
 fenségében, jogar helyett, egy tört kólás*

*üveg. Körülöttük lepkék csapongtak:
 fölízgatott udvari népség. S a fény
 fölöttük tízezer érem fénye volt.*

*Vagy tán a köztársaság megrendelhető
 mosolya? A semmi előlege? A holt idő
 bárgyú dicsfénye, amely annyiszor megkísértett?*

Ólomkatona

*Kilép egy csontos férfi a tömegből,
 rámnéz és azt mondja elsápadva:
 hiszen te ólomkatona vagy,
 a világ minden fáradtsága benned
 és rajtad! Rámosolygok, ahogy a
 szemalatti, kék gödrök tudnak mosolyogni.
 Igen, az vagyok: ólomkatona,
 a gyűrött szárazföld és a megüledett
 hamu tengerésze. Nem tudtad, hogy már
 évek óta fehér sóágyban fekszem*

és társaságomban csak vasláncok,
csigakötelek alusznak összetekerőzve,
mint a kígyók? És azt se, hogy nem én játszom
a széllal, a fűzfavesszőkkel s a falakon
átgyalogló tankokkal a tavaszban,
hanem mások játszanak velem, mintha
az ide-oda taszigált népek hunyója volnék?
Mások, kiket vadszólólevelek
takarnak el előlem s gitárnyakak,
és mesterséges felhők már kora reggel?

Szobor és jácint

Szécsi Margit emlékezetére

Téged mindig kihagytak,
kikerültek,
csak a halál játszott veled fogócskát, Margit.
Csak a börsönyös erdők
ejtettek válladra vörös kendőt.

Ó, mennyi nagymenő cipőjén
csillámlott üstököspor!
Mennyi hölgyike nyakában hósál!
Pedig senki se tudott úgy a kocsmákban
s a dicsőség felé száguldó vonat
büféjében könyökölni, ahogy te tudtál.

Magasan ácsorgó ujjaid közt
a hosszú szipka
lehetett volna madár-trombita,
angyali fanfár –
de te az Isten közelében is
inkább az elkárhoztató
füstöt fújta,
nem a hozsánna-zsoltárt.

Szobor és jácint egyszemélyben!
Balassi kóbor lelkétől
női vitéz! Kit ha hétszer
körüláll a villám,
a lángoló rácsokon hétszer kinéz.

Éltek itt királynők, kurvák, nagyszüzek,
 szerelmes malteros lányok, mezítláb
 lépegetve a talicska-padlón.
 Ha megszólaltak, elindult
 minden rajongó porszem a túlvilágra.
 De ha te szóltál,
 visszatért minden tűzvész, gyöngédség,
 minden álom,
 vissza a házba.

Bimbósodik a Nap, mint a te
 vadóc pipacsaid a dombon,
 s kibomlik nemsokára,
 ahogy a házasságtörő szenvedélyek.
 Mind a tíz szememmel egyszerre nézlek:
 féltékeny vagy-e rám, ránk?
 féltékeny-e a szélhámos halálra?
 De te csak mosolyogsz,
 mint a szavaktól eltiltott árva.

